

ledes har taget fejl paa alle Punkter, kedeligt for ham baade som Formand for Sogneraadforeningerne og som Rigsdagsmand, der dog gerne vil gøre for Landet, hvad han kan. Jeg ved nok, at det ærede Medlem ikke synes om, at man betegner ham som Agrarrepræsentant, og det vil jeg heller ikke gøre, men hans Tale i Gaar vidnede klart om, at det er ham om at gøre at gavne Landkommunerne saa meget, han kan. Hvis det er det ærede Medlems Ønske, vil jeg bede ham om at overveje endnu en Gang de Betragtninger, som han har fremsat i det Bilag, som findes til det foreliggende Lovforslag. Jeg tror, at det, det ærede Medlem opnaar ved sin Stilling, netop kun vil være at gavne de rige og velstillede til Skade for de mindre velstillede, og naar Købstadforeningen og vi Socialdemokrater ønsker, at Udgifterne til Løsningen af en Del af disse Opgaver i højere Grad, end nu sker, skal lægges over paa Staten i Stedet for paa Kommunerne, er det netop ud fra den Betragtning, at man bør lade de velstillede betale, ligegyldigt hvor de bor, for, hvad der skal komme de mindre velstillede eller efter § 2 i Dyrtidsloven alle Beboere af Kommunen til gode.

Men det kan jo være, at det netop er det, det ærede Medlem har været ked af, og at det er derfor, han har skrevet denne Indstilling til Ministeriet. Nogle Slutningsbemærkninger kunde nok tyde derpaa. Det ærede Medlem siger nemlig her, at efter de statistiske Meddelelser er Prisstigningen for Livsfornødenhederne kun 55 pCt., medens han mener, at Arbejdslønnen er steget med omtrent 100 pCt. Meningen hermed er ikke til at tage fejl af; det er den, at da Arbejdslønnen er steget med omtrent dobbelt saa meget som Prisen for Livsfornødenheder, saa er der ikke megen Grund til at gaa til Dyrtidsforanstaltninger eller til at hjælpe de daarligst stillede, for disse har i Forvejen skaffet sig rigelig Erstatning for den Merudgift, de har paa Grund af Dyrtiden. Der er kun den kedelige Omstændighed ved disse Tal, at de er ravruskende gale. Dette ses nemt ved at se paa Bilag Nr. 5 fra det statistiske Departement, hvori dette meddeler, at Stigningen i Arbejdsløn er 35 pCt. og ikke 100 pCt. Dette gør en væsentlig Forskel, og det er jeg ked af. Jeg er ked af, at min Forenings Formand fremsætter saa gale Tal (*Klaus Berntsen*: Takker for Deltagelsen!). Det glæder mig, at det ærede Medlem sætter Pris paa, at jeg paa Foreningens og dens Formands Vegne er ked

af denne Fejltagelse. Jeg vilde sætte Pris paa, at de Tal, Formanden i den Forening, jeg er Medlem af, fremsætter, ikke bliver modsagt af Statistisk Departement, da dette meget nemt vil kunne udøve en uheldig Indflydelse paa vor Stilling overfor Rigsdagen. Jeg vilde derfor have været glad ved, at det ærede Medlem havde undersøgt Sagen nærmere, saa at man, naar man faar en Skrivelse fra Sogneraadforeningerne, kunde stole paa de Tal, der kommer derfra. Men i øvrigt haaber jeg, at mit Partis Fremgang ogsaa ved Sogneraadvalgene vil blive saa stor, at vi kan faa en anden Formand for denne Forening (*Klaus Berntsen*: Den Tid den Sorg!). Ja, jeg haaber, at det ikke skal vare saa længe.

Dette var det væsentlige af, hvad jeg havde at sige, men jeg maa maaskedog, inden jeg slutter, endnu gøre en Bemærkning til det ærede Medlem, som var Ordfører for Venstre (Jensen-Sønderup). Han anstillede Betragtninger over, om det var rigtigt, at der kunde ydes Dyrtidshjælp til Nedsættelsen af Prisen paa saadanne Varer, som Kommunerne frembringer, Elektricitet, Gas, Koks o. s. v., og jeg forstod det ærede Medlem saaledes, at det var han meget betænkelig ved. Den nugældende Dyrtidslov giver os nogen Bemyndigelse til at yde Dyrtidshjælp, f. Eks. til Nedsættelse af Priserne paa Gas, Koks o. s. v., som vi frembringer i Kommunerne, og jeg vilde meget ønske, at vi vedblivende fik Lov dertil. Jeg tror ikke, der sker noget Misbrug herved, men ganske vist er det muligt, at der kan ske Misbrug. Jeg skal oplyse, at f. Eks. i Lyngby-Taarbæk Kommune, hvor vi har eget Gasværk, har vi maattet sætte Gaspriserne betydeligt op under Hensyn til de meget høje Kulpriser. Thi medens vi før Krigen i 1914 gav omtrent 19½ Kr. for en Ton Gaskul, har vi under Krigen maattet betale fra 150 til 200 Kr. pr. Ton. Det er indlysende, at med en saa mægtig Stigning af Prisen er det ugørligt at holde Gaspriserne paa det gamle Niveau. Vi har maattet sætte Prisen op til 45 Øre pr. Kubikmeter.

Jeg vil indskyde, at hvad Prisen skal være pr. Kubikmeter for de forskellige Gasværker, er meget forskellig. Det maa rette sig i høj Grad efter, om Gasværket ligger i et Forsyningsomraade med meget tæt Bebyggelse eller med spredt Bebyggelse. I sidste Tilfælde vil naturligvis Ledningsnettet være langt større pr. Indbygger, og Udgiften til Gasværksanlægget meget større pr. Indbygger, og Prisen maa derfor blive større end i tæt bebyggede